

Přijďme v červeném

Již Demokritos prý říkal, že „život bez svátků je jako dlouhá cesta bez hospod.“ Svátky jsou místem duchovního občerstvení, místem duchovních podnětů v našem pomyslném putování církevním rokem. Jeho hlavní body si asi všichni vybavíme: začínáme dobou adventní, následují Vánoce, doba postní a Velikonoce. Ty v širším pojetí nekončí pomlázkou, ale trvají celých radostných 50 dní (Pentecoste). Jsou završeny svátkem seslání Ducha svatého. 40 dní je tedy od Vzkříšení do čtvrtku Nanebevstoupení Páně, dalších 10 dní pak do Letnic, neboli svatodušních svátků. Liturgický rok pak pokračuje klidným údobím až do svátku Díkčinění za úrodu.

Vždy jsem měla dojem, že křesťanské svátky více či méně registruje i vnější společnost, byť třeba jen dýňovými slavnostmi a kreslením plodin z úrody ve školce a škole. Česká společnost má nicméně ve zvyku urychlovat běh věcí a ztrácet kontakt s obsahem svátků. A tak advent směšuje s Vánoce a půst s Velikonocemi a oba svátky viditelně končí, když pro křesťany teprve začaly. Jako jednoznačně největší Popelka mezi svátky v tomto smyslu mi vždy připadaly svátky svatodušní. To, že se blíží a na které připadnou datum, někdy nevíme ani my v kostele, natož lidé venku. Svatodušní neděle letos připadá na 9. června. Myslím, že je naším úkolem jako křesťanů smysl svátků připomínat a jejich symbolickou hodnotu tradovat, zvláště proto, že je nyní celoevropským trendem vzdávat se svých duchovních tradic. Dobrou ilustrací jsou pohlednice s přáním „Season’s greetings“. Setkávala jsem se s nimi běžně při pobytu ve Velké Británii, ale šíří se v anglicky mluvících firmách a obchodech i tady v Praze. Tato slova znamenající něco jako „sezónní pozdravy“ jsou většinou doprovázena nic neříkajícím obrázkem. Z obav, abychom se nedotkli náboženského citění nebo necitění druhých, přecházíme k tomuto „sezónnímu výprodeji“ vlastní identity. K ničemu přejeme druhým nic.

Jednou z možností, jak si svátky připomenout, je liturgická barva. Zvláště u pozapomenutých svatodušních svátků, kdy jiné symboly nejsou zakořeněny, bychom mohli jejich červenou barvu využít. Ve skotském reformovaném sboru,

Obsah	Tak nebo tak.....	12	
Přijďme v červeném.....	1	Charitativní bazar 2019.....	15
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Archa Jeana Vaniera.....	16
Pouštěj chléb svůj po vodě.....	4	Seriál o hospodaření sboru – část první.....	17
Kázání J. Rumla, Oráčov, 18. května 2019.....	5	O Večeři Páně – o spovedi.....	17
Památce mučedníků z 21. června 1621.....	8	Koncert pro Afriku.....	19
Křeslo pro hosta – D. Herman.....	10	Kalendář na červen 2019.....	20

kde jsem působila, si lidé oblékli na svatodušní svátky něco červeného. Tato skutečnost přitáhla pozornost v městečku a často znamenala možnost zapříst hovor na téma významu těchto svátků. Chtěla bych vás pozvat k něčemu podobnému. 9.června bude u nás ve sboru kázat David Sinclair, který ze zmíněné církve pochází (byť v jeho sboru se tato tradice zatím nepraktikuje). Zkusme si při těchto zvláštních skotsko-českých bohoslužbách zakusit tento nový „rituál“ a přijďme v červeném oblečení. Třeba se to ujme a poselství svatodušních svátků nezůstane jen uvnitř kostela.

Liturgické barvy mají hluboký, prastarý význam a poukazují na charakter každého slaveného tajemství víry. Barevně se odlišují příkrývky oltářů, ambonů, ve většině luterských církví také barvy svíců, štól a někde (např. v Americe a Skandinávii) také liturgických oděvů. Červená je barva ohně, barva lásky, krve (Kristova oběť, mučednictví, porod), barvy vycházejícího slunce (připomíná vznik církve). Navíc podle vědeckých výzkumů je červená barva pro lidský zrak a mozek nejzajímavější. Značí sílu, vášně, touhu po životě, přitahuje pozornost a působí naléhavě, dodává pocit sebedůvěry, vůle a aktivity. Můžeme si tím připomenout, že to vše potřebujeme i v životě církve, jejíž „narozneniny“ si svatodušními svátky připomínáme.

Magdaléna Trgalová

Výtah z jednání staršovstva (2. 5. 2019 v 19:00)

A. NA VĚDOMÍ

MŠ, MT, JM: příprava výletu 6. 10. do Libiše – JM ještě před prázdninami navštíví Libiř a Mělník/Vysokou

TČ: rozběhnout práci hosp. komise – zatím shromažďování podkladů

MT – byla upravena místnost NŠ – díky M. Prachenské, I. a M. Hellerové (fotky dětí, nástěnky, mapa, koberec)

A-1. Duchovenská práce A-2. Další shromáždění ve sboru (viz Souterrain a sborový web)

A-3. Další aktivity farářů

MT: spolupráce na koncepci psychologického vzdělávání teologů na ETF UK; vystoupení s NP u Salvátora; večer s hostem o životě na sboru ve Skotsku v ČCE v Uhříněvsi a v Rokycanech.; rozhovor s uchazečkou FAMU o důvodech vstupu do farářské profese - plán natočit interiér kostela; příprava pastoračního semináře pro vikáře 2019; výlet s jabloneckými rodinami na Bílou sobotu;

PR: předvelikonoční návštěva věznice Ruzyně; kázání u Martina ve Zdi; konference nemocničních kaplanů;

Oba: pastore; představební příprava; katecheze; 4 křty; supervizní setkání na Spořilově, pastorální konference u Klimenta

B. K PROJEDNÁNÍ

- H. Härtel: úprava stolu Páně a skříňka v koutu – pravděpodobně do prázdnin
- Eliška Härtelová – kázání s nedělníky 16. 6. 2019 – staršovstvo souhlasí
- židle TON – 4 typy, provedeme inventuru, ocenění, prodej členům sboru po bazaru
- br. Geier navrhne - pokladnu u vchodu – odsouhlaseno; - zpěvníky po bohoslužbách – najít prostor v sále, kam by bylo možné zpěvníky ukládat; - podsedáky - návrh na umístění

B-2. Volba delegátů na konvent

- Výsledek volby: konventuálové: Mašek, Tichá, Heller (virilní, letos jej zastoupí náhradník Härtel); další náhradníci: Študentová, Volný

B-3. Diakonie a křesťanská služba (K. Sýkora a D. Caldová, M. Trgalová a M. Študentová)

- Komise pro péči o Mejsnarovy – s. Študentová, br. Ruml, s. Trgalová, s. Hejlová (s. Tichá, s. Caldová)

B-4. Finanční záležitosti

- postní sbírka pro Diakonie (Sýrie) 7. 4. – 5 522,- Kč; sbírka na HDL 21. 4. – 5 520,- Kč
- sbírka darů JJ běží do konce května – viz nástěnka;
- celocírkevní sbírka na Diakonii 9. 6. (Svatodušní sv.)

B-5. Hospodářské záležitosti

- kuchyň – pokračujeme; s. Jílková; - oprava WC u kanceláří;

B-6. Trvající a nové úkoly

- jednání se Sinclairovými o partnerství se sbory v zahraničí se účastnili MT, PR, DM

B-7. Z došlé pošty a různé

- ekumenický výlet s farností sv. Vojtěcha – dohodnou faráři osobně
- 1. zasedání 35. synodu svoláno na 16.-18. 5. do Prahy
- Diakonie Praha – Stodůlky 4. 6. Sousedské venkovní odpoledne – 14:00 hod.
- Církev v proměnách času III. – korektury JM, PR
- Rakousko – 46 účastníků, uzávěrka v polovině 5/2019
- MT – děti ve sboru budou konat sbírku na “Studnu” – Člověk v tísní

C. TÉMA

- v rámci diskuse k Agendě –“služba Stolu” pokračování diskuse o možnosti VP pro děti v našem sboru, ještě příště.

Pouštěj chléb svůj po vodě...

tímto citátem z biblické knihy Kazatel nazval pan farář Jan Jelínek svoje paměti, v kterých se velmi skromně dělí o zážitky ze svého pozoruhodného života (ke stáhnutí jsou na této adrese:

http://exulant.evangelnet.cz/?q=system/files/Jelinek_-_Poustej_chleb_svuj_po_vode_CS.pdf).

Evangelický farář, podplukovník v záloze, se svojí chotí Annou, roz. Blažkovou (v hodnosti poručíka) a rodák z polského Zelova, zachránili na své faře během 2. světové války život několika desítkám lidí, často stojících ve válečné vřavě proti sobě. Šlo o Ukrajince, Benderovce, Rusy, Poláky, židovské uprchlíky. Nejednou jim poskytli i ošetření. Na faře nárazově našlo azyl tolik lidí, že se tam nemohli vejít, a tak pomáhaly i další české rodiny. Šlo skutečně o „místo útočištné“ biblické, starozákonní povahy (vysloužil si přezdívku „český Schindler“). V r. 1944 vstoupili manželé Jelínkovi do československé armády a spolu s dalšími evangelíky (řada z nich se po válce usadila v Chotíněvsi) se i oni podíleli na osvobození vlasti. Po válce se manželé usadili v Oráčově, aby i zde pomáhali ohroženým. Jan působil jako duchovní ve Valeči a Podbořanech a pomocí falešných rodných listů umožnil se svou ženou zůstat ruským emigrantům, kterým by jinak hrozily sovětské gulagy. V padesátých letech jej však komunisté pronásledovali a v roce 1958 byl odsouzen na dva roky. Kazatelskou činnost mohl opět vykonávat až po roce 1989, což vzal s velkým povděkem a funkci vykonával v Podbořanech až do svých 93 roků. Zemřel 3. prosince 2009 v 97 letech, deset měsíců po své milované ženě.

18. května 2019 jsme se sešli v Oráčově, abychom se účastnili odhalení pamětní desky těchto našich hrdinů. Farář Jelínek obdržel řadu vojenských ocenění, také český válečný kříž. V roce 2007 mu bylo v jeho 95 letech uděleno vysoké státní, polské vyznamenání; při našem setkání byl také přítomen zástupce polské ambasády a dva polští duchovní. V polské Varšavě mu byl vysazen, jako třetímu člověku v pořadí v nově vznikající aleji, i památný strom.

Českého státního vyznamenání se farář Jelínek nedočkal. Klausova prezidentská kancelář návrh na Jelínkovo vyznamenání odmítla. Pozoruhodné bylo farářovo vyjádření: „Pro mne je Bůh všechno, moje vlast a čest. Já se můžu před Pánem Bohem postavit, že jsem od žádného nic nechtěl a kde jsem mohl pomoci, pomohl. A dovedl jsem si získat i nepřátele; někteří z nich, když přišli ke mně, odcházeli už jako přátelé.“

Měl jsem tu čest se s br. farářem opakovaně setkávat v závěru jeho života při jeho hospitalizacích ve vojenské nemocnici. O svém hrdinství mi nikdy nevyprávěl. Při mé poslední návštěvě u jeho lůžka pouštěl jsem mu z mobilu

jednu naši lidovou píseň. Upřímně se radoval z technických vymožeností, stejně jako z daru života.

Spolek Exulant, spoluorganizátor památné akce, také letos navrhl faráře Jelínka na udělení českého státního vyznamenání. Tak uvidíme...

Pavel Ruml

Zleva emeritní synodní senior Joel Ruml, Pavel Ruml, senátor Petr Šilar

Kázání J. Rumla při odhalení pamětní desky farářů Jelínkovi, Oráčov, 18. května 2019

Milí hosté, sestry a bratři, naše setkání dospělo do závěrečné části. Připomínka života manželů Jana a Anny Jelínkových byla dnes zevrubná, bez pochyby mnozí z vás sáhnou znovu po jeho vzpomínkách. Jako text pro kázání při těchto bohoslužbách byl organizátory navržen začátek 11.kapitoly knihy Kazatel o pouštění chleba po vodě. Toto jednání označuje sám biblický autor jako účelné v tom, že se taková ztráta jednoho dne vrátí, a možná i zúročí. I přesto, že to v aktuální chvíli může vypadat jako jednání bez jakékoliv naděje na úspěch. Propadal-li bratr Jelínek pocitu, že procházel neúměrným množstvím hrozeb a že se musel spolu se svou ženou mnohokrát vzdávat svých představ o pěkném životě, pak to sice nezamlčuje, ale ani příliš nevzdychá po tom, kdy se konečně dočká úroků za své pouštění chleba po vodě.

Hlasitěji však ve vzpomínkách zní něco jiného. Že díky opoře, jakou měli v Hospodinu, Pánu jeho životů, a díky tomu, že měli jeden v druhém pevného

a odhodlaného společníka, pevnou a odhodlanou společnici, se okamžiky lidských slabostí nemuseli zabývat. Doba byly příliš důležitá a stáli v ní víc na straně Boží vůle než zájmů svých.

Proto se na závěr dnešní slavnosti soustředím na jiné verše, se kterými má také co společného jejich život. A co víc, jsou to verše, které mají hodně společného se životy našimi, protože my to jsme, kdo musíme dobře řešit otázky naší doby. Jelínkovi už si své „odřešili“!

Texty: *Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet.* (Kaz 11,4) + *Bud'te bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.* (Lk 21,36)

Manželé Jelínkovi nebyli zbabělci! Ani to nebyli lehkovážní naháněči adrenalinového dobrodružství. Napětí bylo v jejich době hodně, bylo bolestně reálné, nikoliv jen šimravě virtuální. O to víc nakládali se životem s jako vážnou události, v níž chtějí obstát. O to víc pečovali o kotvu, schopnou držet i v bouřích. Život je cenná událost tím, že v ní nejde především o to, jak zazářit, ale více o to, jak o jedinečnou kotvu nepřijít.

Slova o bdělosti se v české souvislosti nejčastěji vztahují k výzvě: *Lidé, měl jsem vás rád. Bděte!* (J. Fučík) Výzvu k bdělosti však vyslovil ještě před Fučíkem s větší závažností a opodstatněností Ježíš Kristus. Zatímco výzvě k bdělosti se v prvé řadě rozumí jako ostražitosti před ohrožením zvenčí, v Jelínkově vzpomínání je znát, že si byl silně vědom toho, že je nutné zachovávat i bdělost vůči sobě, vůči tomu svému uvnitř. Např. vůči hlasu strachu, o kterém otevřeně mluví a píše. Zůstal ostražitě bdělý také vůči fíntám, které na něho zkoušely režimy, v nichž žil a které d'ábelsky rafinovaně tlačily na lidské charaktery se záměrem je zlomit. Šlo u něho i o bdělost vůči jednoduché lidské touze být v klidu a hájit si svůj klídek za každou cenu. Když ho zvala StB ke spolupráci, jeho bdělost, ač se „dušička menšila“ promluvila: *Přišli jste na špatnou adresu. Nesnesl jsem, když ve škole na sebe děti žalovaly. Navíc jsem byl dobře vychován, jsem český bratr, evangelík, a také československý duchovní. To by se teprve neslučovalo s mým povoláním.* (176). Kolik bylo jiných, kdo podcenili bdělost jak vůči vnějšku, tak i vůči svému nitru? Kdo dokázal vnitřně usmlouvat i to, čemu se bratr Jelínek upřímně podívoval: *Nesouhlasil jsem s pány profesory, teology, právníky, filozofy, lékaři i kdysi trpícími Volyňáky, když se nyní předháněli, kdo dostane Rudou hvězdu.* (175)

Byl to zvláštní dar bdělosti, který umožňoval nebrat příliš na vědomí vítr, ani protivítr. Kdo to činí, mnoho nedokáže. Propase správnou chvíli setby, a tedy

ovlivní i budoucí sklizeň. Když jsem v posledních letech Jelínkovi navštěvoval, tak jsem potkával člověka, který trochu želel toho, co už nemůže. Jak rád by všelijaké fyzikální zábrany prolomil! Bránila tomu jak manželka, tak i slabost těla. Ale v duši to měl – dokud žiji, ani vítr, ani mraky, ani nemoci, nezastaví touhy duše. S lítostí se díval z okna, jak by šel kosit zahradu, očička mu sice hrála, ovšem na kosu už si nesáhl. První otázka nebyla: co je rozumné?, nýbrž: co bylo nutné?! Tak jsem rozuměl i jeho způsobu myšlení o životě. Třeba všedním a obyčejným. S tím krácel světem nejen jako příslušník naší armády, ale jako voják Kristův!

Dnešní oráčovská slavnost by byla jen nostalgickou vyjížděnkou, kdybychom zůstali pouze u odhalení desky a připomenutí si tohoto manželského páru. My

se nesmíme spokojit s tím, být pouhými kladeči věnců a odhalovateli pamětních desek! My se musíme vedle svých předků postavit a pokusit se držet s nimi krok. A když už oni s námi nemohou jít, tak protáhneme jejich stopu dnešním světem. Deska je krásná, ale nesení živého odkazu našimi těly a dušemi, má širší a větší dosah. Kdo v prvé řadě tak má jednat, než ten, kdo slyší Boha zjeveného v Ježíši Kristu a následuje Spasitele světa!

Proto nezbývá než jen děkovat za život obou Kristových svědků, manželů Jelínkových. Nezbývá než se těšit z každého, kdo jejich pevnost, bdělost a odvahu víry ponese dál. Pro každého, kdo by nevěděl, jak toho dosahovat, existuje kromě zaslíbeného Ducha Božího i trefná náповěda bratra Jelínka: *Jedině když (člověk) Pána Boha neslyší, přidává se k nepřátelům a bude přikyvovat zloduchům a vražedníkům.* (174)

Lide Páně, naslouchej svému Pánu a o rozumnost svou se opírej jen částečně, vždyť víš, jak rozumnost v ohrožení dovede zatáhnout za sebezáchovnou brzdu! Proto: *Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej.* (Př 3,5)

Amen

Památce mučedníků z 21. června 1621 aneb je co odpouštět

V měsíci červnu si nejenom Československá církev husitská v chrámu svatého Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze připomene a uctí památku 27 popravených představitelů českého odboje, obětí kruté a nesmyslné staroměstské exekuce v den letního slunovratu, která znamenala politicky zánik české samostatnosti na tři staletí a nábožensky ukončení české reformace i dosavadní náboženské tolerance. Připomenutím těchto justičních vražd a nejmasovější veřejné popravy v českých dějinách rozhodně nechci vyvolávat jakékoli negativní emoce, ale na konkrétních příkladech ukázat, že lidé se za ta téměř čtyři století bohužel zásadně nezměnili, především pokud jde o jejich vztah k Desateru Božích přikázání, Boží lásce, milosrdenství a odpuštění.

Skutečný vojenský vítěz na Bílé hoře, bavorský vévoda Maxmilián, mimochodem pozoruhodná osobnost, vyhlásil ještě téhož odpoledne „generální pardon“. „Dobojováno, konec vzpoury, vše odpuštěno, pánové, všichni domů na svá panství a poslouchat svého císaře!“ „Nikommu se nic nestane!“ Římský katolík, který věděl, co je to odpuštění. Protiklad císaře Ferdinanda II. Štýrského, v jehož milost naivně doufala většina českých předáků, která již 13. listopadu projevila ponižujícím reversem hlubokou lítost nad všemi svými činy. Císař ale neměl zájem o jakékoli odpuštění či dokonce smířování se vzbouřenými českými stavy a od počátku byl rozhodnut potrestat všechny viníky vzpoury na hrdle. A nelítostně zatočit s celým českým národem. Španělský krutý a fanatický vojevůdce Martin Huerta doporučoval císaři, „aby bez rozdílu všechny zamordovati dal, aby tak z nevěrného kacířského národa ani nohy nezůstalo“. Někteří rádcové marně císaři radili, aby byl milosrdný. Především španělští jezuité na jeho dvoře mu vyhrožovali, že pokud by některému z kacířů odpustil, ohrozil by spásu své duše! A to by přece neudělal!“

Plán pokoření Čech jako ohniska vzpoury byl podrobně vypracován, ale dočasně utajen. Páni a rytíři, obeslaní na Pražský hrad až v únoru 1621, vůbec netušili, o co se jedná. Všichni pozvaní se dostavili v neuvěřitelné naivitě dobrovolně, ale ihned po svém příchodu byli 20. února zatčeni a uvězněni. Zároveň byl zřízen mimořádný soud s předsedou Lichtenštejnem, odpadlíkem od českobratrské víry, horlivým katolíkem a oddaným přísluhovačem císařského dvora. Hlavním žalobcem byl jmenován servilní kariérista Přibík Jeníšek z Újezda, bezvýznamný chudý zeman, zanedlouho však pobělohorský zbohatlík.

Soudu nešlo o projednávání individuální viny obžalovaných, ale o rychlé vynesení předem daného rozsudku. Rozsudek smrti císař potvrdil u 27 obžalovaných a datum popravy bylo stanoveno. Marně prosily rodiny odsouzcenců

o změnu krutého ortelu, marně se ohromení věžňové obraceli prosebným listem k saskému kurfiřtovi, aby jim u císaře vymohl prominutí jejich „zločinů“. Kurfiřt Jan Jiří, naivně považovaný za ochránce všech luteránů, nejenom nehodlal „rebelům“ pomoci, ale dokonce vydal na smrt do Prahy svého stoupence Jáchyma Ondřeje Šlika, který marně hledal na jeho dvoře ochranu!

Krutý trest měl „zlomit ducha vzdoru a neposlušnosti“. Po celou dobu exekuce se troubilo a bubnovalo, aby nikdo odsouzenec neslyšel. Pořadí poprav bylo stanoveno podle stavovské důstojnosti: Nejprve byli stětím popraveni tři příslušníci panského stavu a pak sedm rytířů. Jako první Jáchym Ondřej Šlik, jako druhý Václav Budovec z Budova, politický vůdce Jednoty Bratrské, mluvčí českých nekatolíků, 74letý stařec. Třetím byl Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic, renesanční skladatel a autor cestopisu o Egyptu a Svaté zemi, který svému švagrovi a společníku na této cestě, katolíkovi Heřmanovi Černínovi z Chudenic zachránil život. Heřman ovšem již dlouho „žádal jeho manželky“ Anny Salomény a i když ji Kryštof v posledním dopise před popravou zapřísahal, ať si ho jako vdova v žádném případě nebere a jejich děti nedá na katolickou převýchovu, nebylo to co platné. Její tradiční slabost, před kterou jí úpěnlivě varoval, jí v dopise na rozloučenou připomínal marně. Heřmana si Anna Saloména vzala a syny dala na převýchovu k jezuitům. Nejstarším popraveným byl staříčkový 86letý rytíř Kašpar Kaplíř ze Sulevic, který nikdy nikomu nezkřivil ani vlas na hlavě. Dalšími šesti s'atými rytíři byli Prokop Dvořecký z Olbramovic, Bedřich z Bílé, Ota z Losu, Vilém Konecchlumský, Bohuslav z Michalovic a také jediný katolík Diviš Černín z Chudenic, který se jako hejtman Pražského hradu přidal k povstalcům. Jeho bratr a přísedící soudu, už zmíněný Heřman Černín, si možná vzpomněl na časy společných dětských her a tak se na chvíli, kdy kat jeho bratříčkovi stínal hlavu, vzdálil z lešení. Ze 17 popravených měšťanů byl nejznámějším asi nejlepší lékař v tehdejší Evropě a osobní lékař císaře Rudolfa Habsburského, rektor Univerzity Karlovy Jan Jessenius, původem ze Slovenska, který také nikdy nikde nebojoval a nikdy nikomu neublížil. Ale uměl mluvit a to mu mstivý císař neodpustil. Takže nařídil, aby mu nejdříve vyřízli jazyk, pak ho přibili na šibenici a teprve potom byl „Janko Jesenský“ s'at. Ani to císaři Ferdinandovi nestačilo: Mrtvé tělo bylo dodatečně zneuctěno rozčtvrcením a rozvěšením před pražskými městskými hradbami na kolech. Být rektorem Univerzity Karlovy se někdy nevláčí, Mistr Jan Hus by mohl vyprávět.

Tři z odsouzených měšťanů byli oběšeni. Těla popravených byla vydána příbuzným, ale dvanáct hlav předních vůdců, mezi nimi i Šlikova, Budovcova, Kaplířova a Jesseniova, bylo pro výstrahu vyvěšeno na železných prutech na

Staroměstské mostecké věži. Visely tu deset let, kromě hlavy Jáchyma Ondřeje Šlika, která byla v květnu 1622 po opakovaných úpěnlivých prosbách hraběnky Šlikové, která obcházela mocné a musela se ponížovat tak, jak se žena jenom může ponížovat, sňata a pohřbena k tělu v hrobce pod kazatelnu v kostele svatého Salvátora na Starém Městě pražském, kterou dal hrabě Šlik vlastní nákladem vystavět. Hlavy byly sejmuty a pohřbeny až při saském obsazení Prahy v roce 1631. Podobný osud měly i další hlavy: popraveného žateckého purkmistra Maxmiliána Hošťálka, která byla přibita na městské bráně v Žatci, a kutnohorského měšťana Jana Šultyse, která byla poslána k vyvěšení do Kutné Hory. I u dalších popravených byl trest smrti ještě „ztížen“ zneuctujícími rozsudky, většinou dodatečným rozčtvrcením.

Brutální a barbarská staroměstská exekuce měla zastrašit všechny potenciální budoucí odpůrce absolutistického krutého císaře Ferdinanda i celého habsburského režimu a nelítostně skoncovat s odbojnými českými zeměmi. Ale staroměstská exekuce nejenom dodala „palmu mučednictví“ sedmadvaceti popraveným, nýbrž vzbudila i vlnu zděšení v celé tehdejší Evropě. Nejenom v protestantské Evropě, ale i v katolické Evropě, zejména v tehdy výrazně většinově katolické Francii. „To že má být obnova křesťanské víry v Čechách? To má být křesťanské milosrdenství? Kde zůstala láska k bližnímu? A láska k Bohu, který je Láska?“

Daniel Heller

Křeslo pro hosta – D. Herman

Dana Hermana jsem, patrně jako většina z nás, poprvé zaznamenal jako mluvčího České biskupské konference. O něco intenzivněji už jsem v médiích vnímal jeho odchod z čela ÚSTRU (s nímž se o své dobré jméno soudil a spor vyhrál). A pak jsem jednou stál před pracovním ministrem kultury jako nově přijímaný zaměstnanec jeho kabinetu a tím ministrem byl právě Dan. Velmi přesně si to setkání pamatuju.

Pracoval jsem v minulosti i pro dva jiné ministry a oba se při prvním pohovoru vraceli k mým zkušenostem a kvalifikaci, případně upřesňovali náplň budoucí práce. Dan se mě ptal, co mám v životě a rád, a potom jsme celou dobu mluvili o poezii. Citoval mi delší pasáž z básně své oblíbené německé autorky Hilde Domin. Její smysl byl v tom, že zázrak k nám přilétá jako pták. Můžeme natáhnout ruku a čekat, zda na ni usedne. Nemáme jistotu, že se to stane. Ale máme naději. Pokud neuděláme nic, pokud sami nevztáhneme paži, pták-zázrak nebude mít kam usednout. Musíme být aktivní. Připravení. A současně v pokoře přijmout, že nás ty zázračné perutě někdy, možná většinou, minou.

Foto kaplan Kloubek

Někdy jsem ho někam pracovně doprovázel. Co si z těch let pamatuji, byla Danovo obrovské vypětí. Jako pracovník tiskového oddělení jsem mohl nahlížet do jeho kalendáře; byl denně přeplněný povinnostmi, které začínaly hned ráno a končily často o půlnoci. Únavu si však dovolil dát najevo jen před námi, svými spolupracovníky. Když vystupoval z auta, aby zahájil výstavu, pronesl projev na konferenci nebo se účastnil jednání pracovní skupiny, sálala z něj energie, soustředění, zájem. Pamatoval si lidi, s nimiž se setkal, pamatoval si jejich jména a příběhy.

Pak na sebe začal poutat pozornost ministerský twitterový účet, který jsem spravoval jinak, než jak bylo u státních institucí doposud obvyklé. Kromě mediálního zájmu to vyvolávalo taky napětí, kontroverze, stížnosti. Dozvěděl jsem se jen o menší části z nich; Dan všechny nářky, s nimiž se na něj obraceli kolegové poslanci, ministři i další političtí činitelé, stoicky odrážel a většinou mě o nich neinformoval. Ve svém kabinetu mi vytvořil hájemství tvůrčí svobody, byl ochoten mnoho snést, abych to nemusel snášet já. O tom všem jsem se samozřejmě dozvěděl až později.

Nikdy mě nezklamal. Nikdy jsem se nemusel cítit v rozpacích, když jsem se měl hlásit ke své práci, k člověku, který mi dává plat. Jeho statečné přijetí dalajlámy v Nostickém paláci, otevřený střet s prezidentem Zemanem, vystoupení na Sudetoněmeckých dnech a vstřícné oslovení „Milí krajané“ tamtéž,

výkup vepřina v Letech, to všechno posilovalo naši páteř a náš charakter. Česká kultura prožila pod jeho vedením jedno ze svých nejsvětějších období.

Pak přišly volby a nová vláda, na níž už Dan neměl podíl. Až poté jsem pochopil, jakým štítem mi byl; pár měsíců po něm jsem se musel z ministerstva poroučet i já. (A fakt, že jsem výpověď sám podal, na tom nic nemění; některé procesy mají své druhé i třetí pozadí.) Teprve když náš pracovněprávní vztah zanikl, nabídl mi Dan tykání – a své neformální přátelství. Jsem za to rád a cítím se tím poctěný.

Tohle měl být článek o tom, že Dan Herman vystoupil 25. dubna letošního roku v evangelickém sboru v Dejvicích a hovořil tam o našich kořenech a evropské identitě. Byl jsem se na něj podívat a slíbil pak o tom něco napsat. Chtěl jsem text uvést nějakou osobní vzpomínkou na něj, ale teď už vlastně nevím, co psát dál. V dubnu hovořil v Dejvicích chlap, který věděl a ví, že věci se nemohou nechat být, že nelze sedět se založenými rukama. Protože na založené ruce nikdy neusedne zázrak. O tomhle byl ten večer.

Petr Kukul

Tak nebo tak

Z četby i evangelického tisku – velikonočního:

Nepřečetl jsem toho zase tolik, to ne, mám na mysli velikonoční Evangelický týdeník. Především se tam bratr farář Tomáš Bísek zamýšlí nad pravoslavným velikonočním pozdravem Kristus vstal. Pravda, on ten pozdrav uvádí i do politických konotací, mě však jeho připomínka zaujala jako taková, a i proto jsem se právě v tomto duchu na velikonoční svátky vskutku vyšňořil, jak si mnozí všimli. Ovšem oblékl jsem se svátečně především proto, aby si toho všimli i lidé na ulici. Abych jim i já, byť němě, sdělil: Kristus vstal. A repete si dám opět na Svatodušní svátky. Je však pravda, že pro leckoho z nás to je formalita a i smysl vyznání vidí v leccem jiném. Budiž... Mimořádně mě však v Kostrách zaujal i článek Pavla Javornického Tři dny, které změnily svět. Autor tímto nadpisem úmyslně připomíná, jak sám podotýká, titul knihy Deset dní, které otřásly světem. Ta vstřícně popisuje prožité události bolševické revoluce 1917 v Rusku; bratr Javornický si však připomenutím Kristovy oběti klade otázku, jak je možné, že i když se člověk dneška tak úporně trápí zlobou tohoto světa a nedokáže se jí zbavit, přese všechno odmítá připomenout si, že to všechno zlo „...bylo již jednou pro vždy vyřešeno ve třech dnech za hradbami malého města Jeruzaléma.“ Tyto texty ve mně vyvolaly vzpomínku starou již více než půlstoletí, kdy jsem v tatínkově knihovně vyhrábl útlou knížku nazvanou TAK NEBO TAK. Jedná se

o soubor poválečných textů Ferdinanda Peroutky, v roce 1947 vydal. Fr. Borový. (Tehdy to bylo nakladatelství i Karla Čapka). V té knížce mě tenkrát především zaujala Peroutkova stať Ruské jubileum. Přišel jsem s ní do mládeže a opakovaně jsme o ní hovořili. V podobném duchu se totiž nesou i další texty té sbírky a i o nich jsme hovořili. Jistě, byli jsme si vědomi, že nesly pečeť své doby. Vždyť neustále musíme mít na mysli i oněch 42% voličů KSČ v roce 1946! To se ale jednalo, ano, to ano, o chudé, staré, zklamané, válkou zničené a podobně zbědované lidi. To ano! Byť nejen o ně! - A tak F. Peroutka tehdy, v roce 1947: „Podél cesty, jíž prošla ruská revoluce, tlí nesplněná proctví jejích nepřátel. Co se na začátku mnohým zdálo vratkým pokusem několika osamocených ideologů nebo pouhým spiknutím, co někteří dokonce považovali jen za intriku německého generálního štábu z první světové války, prokázalo se již dostatečně jako jeden z největších dějinných impulzů. Tak velkým, jako reformace a francouzská revoluce, snad tak velkým jako křesťanství. Také Hitlerova cesta do pekel je dlážděna omyly o slabosti ruské revoluce: mamut narazil ještě na větší mamuta. Revoluce neoslabila, nýbrž posílila ruský stát, ve větší míře než carismus otevřela i jeho hospodářské zdroje i zdroje lidové oddanosti a entusiasmu...“ atd., atd. Mě ovšem dodnes zarazí, že Peroutka nerozlišoval mezi ruskou Únorovou demokratickou revolucí - jak jsme se tehdy učivali, buržoazní - a tou „slavnou“ bolševickou VŘSR. Že obojí pral z jedné vody. Jak tato stať, a jak jsem již napsal, i další pokračují v témže duchu. Dlužno ale poznamenat, že to nejsou poslední Peroutkova politologická vyjádření na toto téma. A i o letošním velikonočním pondělku jsme s přáteli Hlavsovými dali vale pomlázkám a opět vyrazili po svém. Tentokrát na Čapkovu Strž. Přivedla nás tam nová instalace tamní expozice, která čerpá především z Peroutkových vyjádření o K. Čapkovi. A tak jsem si potom večer přečetl opět něco z Čapkových Obrázků z Holandska a zaujaly mě závěrečné eseje tohoto spisku: Po stopách dvouhlavého orla a Malý národ, z nichž vyjímám: „...Opakuji: máme v dějinách svou tradici více méně široce a více méně vědomě pojatého politického evropanství. Snad by nám ta tradice měla co říci i dnes... Nebude to žádný orel, ale něco zároveň duchovnějšiho i reálnějšiho, co nám všem dá nějaký společný znak. Začíná se už na tom kutit; a tu nám buď povzbuzením, že pokud nás se týče, máme v tom už jakýsi historický trening. Snad by s nějakým širším řádem světa přišlo na nás a na všechny veliké uvolnění a tvořivá bujarost, kermes (pouťové veselí) ducha, bohatost dionyská. Věřím, že je na politice, aby nám ostatním razila cesty.“ (1931). Karel Čapek na to téma však píše obsírněji i v závěrečném eseji Malý národ. Doporučuji k zevrubnému přečtení! Obojí. Navíc však cítím jako nezbytné, z té expozice na Strži uvést i poznámku Thomase Orta: „Bratři

Čapkové se stavěli proti změně revoluční - pokusu předělat svět od základů -, nikoliv proti změně jako takové, a vždy tvrdili, že spíše než revoluce jsou tím nehumánnějším a nejpraktičtějším prostředkem k dosažení sociálního pokroku postupné reformy.“ I toho Čapka jsem četl i již před více než půlstoletím - a již tenkrát mě intelektuálně doživotně určil jeho, i zde vypíchnutý, politický postoj. A tak když se u nás dnes opět usiluje o jakýsi pokrok - jak jsme to ostatně zažili již i v 50. letech -, působí to na mě revolučně. Neboť stále věřím, že to vše: jak tenkrát, tak i dnes, nám bylo dáno již skrze Desatero či Ježíšovo Dvojí přikázání lásky, o kterém tak zevrubně a jednoznačně hovoří i TGM v Čapkových Hovorech. A nad to není! A není třeba to čímkoli doplňovat či upřesňovat. Byť mnozí, až revolučně, tvrdí, že to vše je již překonané a jen to zotročuje dnešního člověka: ty některé námitky jsem zde uvedl asi před dvěma roky. Stačí si však jen bez nenávisti a zelótské ukvapenosti - jak poznamenává prof. A. Novotný: negativní horlivosti -, vykládat a následovat ta přikázání. I to však už i někteří z nás dnes módně nazývají fundamentálním přístupem a přitom si neuvědomují, že oni sami se tím právě k zelótskému přibližují. Tím se vracím k oněm Javornického třem jeruzalémským dnům! Karel Čapek esej Malý národ končí slovy: „Nemohu zapírat dojem, že ten malý národ v rýnské deltě se svým způsobem zachoval jako biblická Marie: že vyvolil sobě lepší stránku.“

Na terase Čapkova domku na Strži

Foto a text Marek E. Světlík

Charitativní bazar 2019

V týdnu od 13. května letošního roku se v prostorách našeho sboru uskutečnil pravidelný bazar šatstva, hraček, skla a porcelánu, snad již jubilejní desátý. Výtěžek bazaru, resp. jeho podstatná část byl určen pro Středisko Diakonie Praha. Celkem se jedná o 134 156 Kč. Po odečtení nákladů (předběžně vím o asi 10 500 Kč na dopravu, propagaci, ...) zbývá čistý výtěžek přes 120 tisíc Kč.

Velký dík patří všem, kteří se na tomto, zatím nejúspěšnějším bazaru podíleli, mimo mnohých z našeho sboru také pomocníkům z Diakonie nebo odjinud. Zároveň tlumočím uznání a poděkování br. Suchela, ředitele střediska.

Jan Mašek

Letošní oděvní bazar se konal po desáté. Oděvů, bot, ložního prádla, porcelánu a skla nám naše přítelkyně Míša Grim poslala velké množství.

Máme velkou radost z úspěchu, ale i z toho, že nám pomáhaly dívky a ženy z Diakonie a z jiných sborů.

Jen malý povzdech. Přece jen před 10 lety jsme byly čilejší. Potřebovaly bychom mezi sebou vidět i trochu mladší ročníky. Každá pomoc je vítána.

Tak doufejme, že to s pomocí Boží příště opět absolvujeme.

Jana Kohoutová

Archa Jeana Vaniera

7. května t.r. zemřel Jean Vanier, kanadský filozof, teolog, spisovatel, zakladatel komunit Archy pro lidi s mentálním postižením. Když mluvil o svém životě, vyzdvihoval tři důležité momenty: první, když se jako náctiletý dal za války k britskému námořnictvu. Cenil si toho, jak ho tenkrát otec podpořil, a tak i on získal důvěru sám v sebe. Pomáhal mimo jiné i s převozy bývalých vězňů z koncentračních táborů. Druhým milníkem byla volba stát se knězem. V roce 1964 navštívil ústav pro mentálně postižené. Tuhle silnou zkušenost popsal jako spojené pocity přitažlivosti, s hlubokou empatií k těmto lidem, a současně pocity odporu, zejména ke strachu a násilí, které viděl v jejich očích a které byly do velké míry spojeny s institucí (jeho slovy „attraction and repulsion“). Zásadní pro něj byla tak jasně viditelná touha těchto lidí po lásce, která přeskládala i jeho vlastní životní cíle ovlivněné šplháním po kariérním žebříku v námořnictvu. Třetím zásadním momentem v jeho životě bylo následující rozhodnutí odstěhovat se se dvěma muži s mentálním postižením do malého domku na francouzském venkově a žít tam spolu ve vzájemném společenství. Nechtěl žít s potřebnými vedle sebe, ale žít společně. Tímto dal základ dnešní Arše (L'Arche), která čítá 152 komunit ve 37 zemích světa na pěti kontinentech. Jean Vanier mluví o svém životě v mnoha rozhovorech, k dispozici je například tento v angličtině na <https://youtu.be/HzIwhLiZ1i8>.

Píši o něm, protože jsem měla možnost v této komunitě v Bretani několik týdnů žít a sdílet společenství, které založil. Nebyli zde „klienti“, ale „přijaté/přijímané osoby“ (personnes accueillies). Řada lidí s postižením i bez něj zde našla domov. Den se odvíjel od společných chvil kolem stolu s jídlem následovaných pracovní náplní přizpůsobenou potřebám každého jednotlivce. Archa byla součástí širokého okolí: vyráběla a rozvážela obědy seniorům, zajišťovala zahradnické práce, okolní vesnice měly autobusové zastávky a lavičky z řezbářské dílny. Víru žil každý svým jedinečným způsobem. Setkávali jsme se na mši ve středověkém kamenném kostelíku, pro mě místo prvního opravdového pozvání k přijímání, a večer končil společnou modlitbou. O víkendu jsme vídali rodiče hrdé na to, že se jejich dítě mohlo díky komunitě postavit na vlastní nohy a odejít s dospělostí z domova. Celá filosofie tohoto společenství svou jednoduchostí ovlivnila mé vnímání pečování a pomoci. Archa se letos rozšířila i do České republiky, jejím členem se stala komunita Benediktus v Modletíně v Železných horách.

MmeLaCalme

Seriál o hospodaření sboru – část první – příjmy sboru

Dnes vám přinášíme první část informací o hospodaření sboru od Tomáše Černohorského. Půjde o jakousi postupnou osvětu naší sborové ekonomiky. Za připravenými díly mohou následovat další – inspirované vašimi dotazy – ve kterých by se Tomáš Černohorský snažil stručně a jednoduchým způsobem vysvětlit případné nejasnosti.

Náš sbor má jediný zdroj příjmů. Jsou to sborové sbírky a dary členů sboru. V roce 2018 takto definované příjmy činily **1,380 mil. Kč**. Do tohoto součtu patří i deset povinných celocírkevních či seniorátních sbírek, účelová sbírka skupiny členů našeho sboru na školné pro děti v Kongu a drobné účelové dary na pomoc v církvi. V roce 2018 jsme takto odvedli **180 tis. Kč**. Pro potřeby sboru tedy zůstala částka **1,200 mil. Kč**.

V následujících dílech bych chtěl uvádět jednotlivé skupiny výdajů. Jednak podle výsledku roku 2018, jednak z plánu roku 2019. Jako příklad uvádím – **povinné odvody vč. nájmu, energie, cestovné, poštovné a telefony, služby, nákupy a další.**

O Večeři Páně – o spovědi

Ne, to není překlep. Zatímco v Čechách se chodí k Večeři Páně, na Slovensku se říká, že se jde k „spovědi“. Rozdíl v pojmenování ovšem poukazuje i na odlišnost přístupu, v některých ohledech zásadní. Proto bych zde chtěla napsat o rozdílech mezi Večeří Páně v ČCE a v evangelické církvi augsburského vyznání (neboli luterské) na Slovensku.

Když jsem před lety začala chodit do tohoto sboru, měla jsem zde s Večeří Páně problém. Několikrát se mi například stalo, že jsem přišla, aniž jsem věděla, že se bude konat, takže jsem byla nepřipravena. Snídala jsem – tedy jsem se nepostila, ale co ještě horšího, nestihla jsem poprosit své blízké o odpuštění. U luteránů totiž ještě před zpovědí musel každý doma poprosit své blízké o odpuštění a teprve když se mu ho dostalo, mohl jít ke zpovědi a Večeři Páně. To byly dva akty, o hodinu předcházející samotnou bohoslužbu (služby Boží) a zúčastnili se jich jen ti, kteří byli připraveni. Také se stávalo, že když v rodině nebo mezi sousedy lidé spolu nemluvili nebo byli v nějakém sporu, nemohli jít ke zpovědi (a tedy ani k Večeři Páně), někdy i celé roky.

Večeře Páně je svátost a k svátosti by měl člověk přistoupit očištěn od hříchů, vyzpovídán, nezatížen dokonce ani jídlem. S jiným pojetím v ČCE jsem se musela vyrovnávat. Když se stalo, že jsem nebyla připravena, přišlo mi nevhodné k Večeři Páně nejít, protože šli všichni, ale měla jsem pak výčitky svědomí. Časem jsem si zvykla.

Zde v trochu zkrácené formě předkládám zpověď s Večeří Páně u luteránů na Slovensku.

Zpověď: Ráno před zpovědí se nesmí jíst. To se vždy vypil jen čaj. Zpověď

začínala kajjící písní, následovalo zpovědní kázání a zpovědní otázky.

1. *Kněz:* Uznávate úprimne a pokorne, že ste proti Pánu Bohu zhrešili a Jeho nemilosť si zaslúžili? *Sbor:* Uznávam. *Kněz:* Uznávať máte, lebo ak by ste hovorili, že nemáte hriechov, sami by ste sa klamali a nebolo by vo vás pravdy.

2. *Kněz:* Lutujete kajúcne a úprimne, že ste sa srdcom aj myslením, slovami a skutkami hriechov dopustili a tým Pána Boha rozhnevali? *Sbor:* Lutujem. *Kněz:* Lutovať máte podľa príkladu kajúcich hriešnikov kráľa Dávida, ktorý si žiadal čisté srdce ženy – hriešnice, márnokratného syna, plačúceho Petra, kajúceho lotra a iných.

3. *Kněz:* Veríte, že vám Boh z lásky a milosrdenstva a pre zásluhy, umučenie a smrť svojho Syna odpustí hriechy vaše? *Sbor:* Verím. *Kněz:* Veriť máte, lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.

4. *Kněz:* Sľubujete, že s pomocou Ducha Svätého zanecháte svoje zlé obyčaje, odpustíte previnenia tým, ktorí vám ublížili, budete sa vystríhať hriechov a polepšíte si život, sľubujete? *Sbor:* Sľubujem. *Kněz:* Sľubovať máte, lebo tak má svietiť svetlo vášho života pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a vebili Otca, ktorý je v nebesiach.

Pak nasleduje zpovědní modlitba. Po ní kněz uděluje všeobecné rozhřešení: Náš milosrdný nebeský Otec vypočul vašu modlitbu a přijal ju ako znak vášho úprinného pokánia. Povstaňte a odpovedzte: Veríte, že keď vám teraz ja, nehodný služobník Boží dám rozhřešení, odpustí vám Pán Ježiš Kristus všetky vaše hriechy? *Sbor:* Verím. *Kněz:* Ja teda z poverenia Pána Ježiša Krista, ktorý povedal: Ktorýmkoľvek odpustíte hriechy, odpúšťajú sa im a mocou zverenou mi od Boha cez cirkev, udeľujem vám kajúcim hriešnym ľuďom Božie odpustenie hriechov. Robím tak v mene Boha: Otca, Syna, Ducha Svätého. Amen.

Večeře Páně:

Kněz: Hore srdcia naše (zpívá) *Sbor:* Pozdvihnime k Pánu (zpívá se) *Kněz:* Vďaku vzdávajme Hospodinu, Bohu nášmu (zpívá) *Sbor:* Dostojné je to a správne (zpívá se)

Pak nasleduje zpívaný Otčenáš – pouze kněz, sbor nakonec zazpívá Amen.

Poté nasledujú slova ustanovení. (vše se zpívá)

Kněz: Pán náš Ježiš Kristus v tú noc keď bol zradený, vzal chlieb, a keď dobrorečil, lámal a dával svojim učeníkom hovoriac: Vezmite a jedzte, toto je moje telo, ktoré sa za vás vydáva. To čiňte na moju pamiatku!

Sbor: Pán chlieb telom svojim nazval, učeníkom jest' ho kázal, riekol: Vezmite a jedzte! Mne to na pamiatku čiňte!

Kněz: A podobne po večeri, vzal kalich, dobrorečil a dal im hovoriac: Pite z neho všetci, tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás na odpustenie hriechov. To čiňte, kedykoľvek budete piť, na moju pamiatku.

Sbor: Potom kalich do ruky vzal a zmluvou krvi ho nazval. Riekol: Všetci z neho

pite a tak smrť moju zvestujte!

Otázky o těle a krvi Ježíše Krista.

Kněz drží oplatky a kalich v rukou a říká: Teraz budete prijímať hod Pánov, preto sa vás pýtam: Veríte, že pod spôsobom posväteného chleba a pod spôsobom posväteného vína budete prijímať pravé telo a pravú krv nášho Pána Ježíša Krista, veríte? *Sbor*: Verím. *Kněz*: Pán Ježíš Kristus nech vás utvrdí v tejto viere.

Poté nasleduje osobní rozhřešení a přijímání:

Pristúpte, prijmite osobné rozhrešenie a Jeho svätú večeru. Zvestujte nevinnú smrť Baránka nebeského a oslavujte Ho vdáchnou mysl'ou na svoje spasenie.

Kněz pak na klečící kolem oltáře klade ruce a říká: Dúfajte synovia Boží (dcéry Božie), odpúšťajú sa vám kajúcim všetky vaše hriechy pre zásluhy, umučenie a smrť Baránka Ježíša Krista; v jeho ranách nájdete milosť a odpustenie hriechov. Nakonec kněz řekne všem: Viera vaša vás uzdravila. Úmyselne viac nehrešte.

Pak jdou k oltáři podruhé a přijímají tělo a krev Kristovu.

Kněz podávajíc jim oplatku říká: Vezmite a jedzte. Toto je pravé telo nášho Pána Ježíša Krista, za nás a za naše hriechy vydané na smrť kríža. Ono nech vás utvrdí a posilní vo viere, láske, v pravom kresťanskom živote a v nádeji na večný život a spasenie.

Kněz podávajíc kalich, říká: Pite z neho všetci. Tento kalich je nová zmluva v krvi nášho Pána Ježíša Krista, za nás a za naše hriechy na dreve kríža vyliata. Nech vás obmyje a očistí od všetkých vašich hriechov a posobí vo vás živú vieru, hojnú lásku a pevnú nádej na dosiahnutie večného života v Ježíšovi Kristovi, našom Pánovi, na veky požehnanom.

Nakonec *kněz* řekne: Milosť Božia buď s Vami. Amen.

Pak nasleduje ďekovná modlitba, apoštolské požehnaní a jedna sloka písně.

Takováto zповeď s Večeří Páně trvala kolem jedné hodiny. Pro mne to byla vždy svátost, slavnostní chvíle. Nebývala tak často jako zde, tak 6 – 7x za rok.

Nepochybují o tom, že k Večeří Páně přistupuje každý, jak v ČCE, tak v luterské církvi, s největší vážností. Zároveň si ovšem nemyslím, že náročnost na přípravu k účasti na Večeří Páně v luterské církvi je samoúčelná.

Naďa Sleziaková

Koncert pro Afriku

Naši pěvci a Nsango Malamu srdečně zvou na společný benefiční Koncert pro Afriku. Výtěžek je určen na podporu sirotků v africkém Kongu. Letošním tématem je „Setkávání“; na programu zazní hudba, kdy se potkává estetika dvou kontinentů a tradiční hudba s moderní. Koncert se koná ve čtvrtek 13. června v kostele sv. Gotharda na Praze 6 od 19:00.

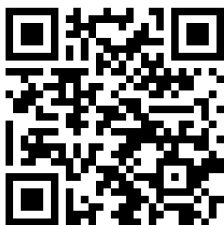
29. 6. – 6. 7. rodinná rekreace Rakousko

Kalendář na červen 2019

Bohoslužby	2. 6. s VP	P. Ruml
ve sboru -	9. 6. s VP, Svatodušní svátky (v červeném)	D. Sinclair, P. Ruml
neděle 9:30	16. 6.	M. Trgalová (P.R. Chotiněves)
	23. 6. sborový oběd	M. Trgalová, rodinná s dětmi
	30. 6.	P. Ruml nebo host
	7. 7. s VP	P. Ruml (Trgalová Chotiněves)
Katecheze	katecheze dospělých 11. 6. 18:30 hod.	
Děti	děti - každý čtvrtek od 17 hodin, 22. 6. výlet Nedělní školy náboženství v Suchdole - každý pátek 13:30 maminky s dětmi středa 5. 6. 9:30	
Konfirmandi	pátek 15 hodin	
Nedělníci	16. 6. (vždy 3. neděli v měsíci, po bohoslužbách)	
X-cátníci	11. 6. 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30, 13. 6. 19:00 NP a Nsango Malamu – sv. Gothard	
Křesťan. služba	2. 6 a 30. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	20. 6. v 9:30 M. Světlík o Miladě Horákové	
Setkání	4. 6. řeholní sestra Denisa Červenková: „Z našeho (spirituálního) života se ztrácí ticho. Pojd'me ho společně hledat“.	
Staršovstvo	6. 6. v 19:00 hod.	
Zpívání	diakonie Stodůlky - každý pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 23. 6. 2019.

Prázdninové číslo vyjde 30. 6. 2019

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103